

Förslag till rådets direktiv i syfte att sörja för en effektiv beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar i gemenskapen

(2001/C 270 E/31)

KOM(2001) 400 slutlig — 2001/0164(CNS)

(Framlagt av kommissionen den 19 juli 2001)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 94 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande, och

av följande skäl:

- (1) Genom rådets direktiv 88/361/EEG av den 24 juni 1988 för genomförandet av artikel 67 i fördraget ⁽¹⁾ genomfördes 1990 en fullständig liberalisering av kapitalrörelserna, inklusive direktinvesteringar, inom gemenskapen mellan personer med hemvist i medlemsstaterna. Den fria rörligheten för kapital finns nu befäst i artiklarna 56–60 i fördraget.
- (2) Inkomster från sparande i form av räntebetalningar på fordringar utgör beskattningsbar inkomst i samtliga medlemsstater för personer med hemvist i dessa.
- (3) Medlemsstaterna har enligt artikel 58.1 i fördraget rätt att tillämpa sådana bestämmelser i sin skattelagstiftning som skiljer mellan skattebetalare som har olika bostadsort eller som har investerat sitt kapital på olika ort och att vidta alla nödvändiga åtgärder för att förhindra överträdelse av nationella lagar och andra författningar, särskilt i fråga om beskattning.
- (4) Enligt artikel 58.3 i fördraget får de bestämmelser i medlemsstaternas nationella skattelagstiftning vars syfte är att bekämpa missbruk eller bedrägeri inte utgöra ett medel för godtycklig diskriminering eller en förtäckt begränsning av den fria rörlighet för kapital och betalningar som fastställs i artikel 56 i fördraget.
- (5) Avsaknaden av en samordning av de nationella systemen för beskattning av inkomster från sparande i form av ränteinkomster, särskilt när det gäller behandlingen av räntor som uppbärs av utländska medborgare, gör det ofta möjligt för personer med hemvist i någon av medlemsstaterna att i den medlemsstaten undgå varje form av beskattning av räntor som de erhåller i en annan medlemsstat.
- (6) Denna möjlighet till skatteflykt medför snedvridningar i kapitalrörelserna mellan medlemsstaterna, och dessa effekter är oförenliga med den inre marknaden.

(7) I linje med Ekofin-rådets slutsatser av den 1 december 1997 antog kommissionen den 20 maj 1998 ett förslag till direktiv i syfte att säkerställa en effektiv minimibesättning av ränteinkomster från sparande i gemenskapen ⁽²⁾.

(8) Förslaget diskuterades ingående på politisk och teknisk nivå från och med juli 1998, men fick inte medlemsstaternas enhälliga stöd.

(9) Det här direktivet bygger därför på det samförstånd som nåddes vid Europeiska rådets möte i Santa Maria da Feira den 19–20 juni 2000 och det därpå följande mötet i Ekofin-rådet den 26–27 november 2000.

(10) Syftet med detta direktiv är att se till att inkomster från sparande i form av räntebetalningar utomlands kan beskattas effektivt i den medlemsstat där den skattskyldige har sin hemvist, i enlighet med den nationella lagstiftningen i den staten.

(11) Tillämpningsområdet för detta direktiv är begränsat till räntebetalningar som görs av ett betalningsombud som är etablerat i en medlemsstat till faktiska betalningsmottagare som är enskilda personer med hemvist i en annan medlemsstat.

(12) Eftersom målet för detta direktiv, att inom gemenskapen effektivt beskatta inkomster från sparande utomlands, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna på grund av att det inte förekommer någon samordning av de nationella systemen för beskattning av inkomster från sparande, och målet därför kan uppnås bättre på gemenskapsnivå, får gemenskapen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen, som fastställs i artikel 5 i fördraget. I överensstämmelse med proportionalitetsprincipen i samma artikel begränsas detta direktiv till vad som krävs för att nå dessa mål och går inte utöver vad som är nödvändigt för detta.

(13) Betalningsombudet är den ekonomiska aktör som betalar ränta till, eller sörjer för att ränta betalas direkt till förmån för, den faktiska betalningsmottagaren. Räntebetalningen inbegriper inte fall då en bank eller ett finansinstitut endast är den passiva mottagaren av en betalning till den faktiska betalningsmottagarens konto.

(14) Definitionen av begreppet räntebetalning och avgränsningen av betalningsombudsmekanismen bör, i tillämpliga fall, ske med hänvisning till rådets direktiv 85/611/EEG av den 20 december 1985 om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) ⁽³⁾.

⁽²⁾ EGT C 212, 8.7.1998, s. 13.

⁽³⁾ EGT L 375, 31.12.1985, s. 3.

⁽¹⁾ EGT L 178, 8.7.1988, s. 5.

- (15) Tillämpningsområdet för detta direktiv bör begränsas till beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar för fordringar, med uteslutande av de frågor som rör beskattning av pensions- och försäkringsförmåner.
- (16) Målet att sörja för en effektiv beskattning av räntor kan nås genom utbyte av information om räntebetalningar mellan medlemsstaterna.
- (17) En grundval för utbyte av information när det gäller beskattning finns redan nu i rådets direktiv 77/799/EEG av den 19 december 1977 om ömsesidigt bistånd av medlemsstaternas behöriga myndigheter på området direkt och indirekt beskattning⁽¹⁾ och bör i regel även gälla utbyte av information enligt det här direktivet.
- (18) Det automatiska utbytet av information mellan medlemsstaterna om räntebetalningar som omfattas av detta direktiv utgör ett absolut villkor när det gäller att sörja för en effektiv beskattning av räntebetalningar över gränserna.
- (19) Därför bör det föreskrivas att de medlemsstater som utbyter information enligt detta direktiv inte får tillämpa de begränsningar för informationsutbyte som avses i artikel 8 i direktiv 77/799/EEG.
- (20) För att ge Belgien, Luxemburg och Österrike mer tid att anpassa sin lagstiftning bör dessa länder under en övergångsperiod på sju år efter att detta direktiv trätt i kraft vara befriade från kravet att utbyta information enligt detta direktiv, men de bör erhålla sådan information från de andra medlemsstaterna.
- (21) Under den övergångsperioden bör det emellertid krävas att dessa tre medlemsstater sörjer för en effektiv minimi-beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar genom att ta ut källskatt.
- (22) Dessa medlemsstater bör överföra större delen av intäkterna från denna källskatt till den medlemsstat där den faktiska mottagaren av räntan har sin hemvist.
- (23) Dessa medlemsstater bör vidare införa ett förfarande genom vilket faktiska betalningsmottagare med hemvist i andra medlemsstater kan undvika att påföras denna källskatt genom att bemyndiga sina betalningsombud att anmäla räntebetalningarna eller genom att uppvisa ett intyg utfärdat av den behöriga myndigheten i den medlemsstat där de har sin hemvist.
- (24) Den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har sin hemvist bör se till att sådan eventuell dubbelbeskattning av räntebetalningar undanröjs som kan följa av att denna källskatt påförs i enlighet med de förfaranden som anges i detta direktiv. Medlemsstaten bör göra detta genom att kreditera denna källskatt upp till ett belopp som motsvarar den skatt som inom dess territorium skall betalas på sådan ränta och genom att till den faktiska betalningsmottagaren återbetala det eventuellt överskjutande skattebeloppet som tagits ut.
- (25) För att undvika störningar på marknaden bör detta direktiv under övergångsperioden inte gälla för räntebetalningar för befintliga inhemska och internationella obligationer och andra överlåtbara skuldebrev för vilka emissionsprospekten har godkänts före den 1 mars 2001 eller vilka, när det inte finns något prospekt, har emitterats före den dagen.
- (26) De medlemsstater som tar ut källskatt bör ges möjlighet att befria betalningsombud för internationella organisationer som emitterar fordringar från skyldigheten att ta ut skatt på ränta som betalats på sådana fordringar, om denna skyldighet strider mot internationella avtal som dessa medlemsstater ingått med avseende på sådana organisationer.
- (27) Detta direktiv bör inte hindra medlemsstaterna från att på upplupna räntor inom sina respektive territorier ta ut andra typer av källskatt än den som avses i detta direktiv.
- (28) Kommissionen bör vart tredje år till rådet överlämna en rapport om hur detta direktiv fungerar och föreslå rådet de ändringar som behövs för att bättre sörja för en effektiv beskattning av inkomster från sparande och eliminera oönskade snedvridningar av konkurrensen.
- (29) Detta direktiv iakttar de grundläggande rättigheter och principer som erkänns bland annat i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

INLEDANDE BESTÄMMELSER

Artikel 1

Mål

1. Målet med detta direktiv är att se till att inkomster från sparande i form av räntebetalningar som görs i en medlemsstat till faktiska betalningsmottagare som är enskilda personer med hemvist i en annan medlemsstat kan beskattas effektivt i enlighet med den nationella lagstiftningen i den senare medlemsstaten.
2. Medlemsstaterna skall vidta nödvändiga åtgärder för att se till att betalningsombud som är etablerade inom deras territorier utför de uppgifter som krävs för att genomföra detta direktiv, oavsett var gäldenären för den räntebärande fordran är etablerad.

⁽¹⁾ EGT L 336, 27.12.1977, s. 15.

Artikel 2

Definition av begreppet faktisk betalningsmottagare

1. I detta direktiv avses med "faktisk betalningsmottagare" varje enskild person som mottar en räntebetalning eller varje enskild person till förmån för vilken en räntebetalning ombesörjs, om denna person inte kan uppvisa bevis på att han eller hon inte har mottagit betalningen för egen räkning. En enskild person skall inte anses vara faktisk betalningsmottagare om den

- a) agerar som betalningsombud enligt artikel 4.1, eller
- b) handlar på uppdrag av en juridisk person, ett rättssubjekt som beskattas för sin vinst enligt den allmänna ordningen för företagsbeskattning, ett fondföretag enligt rådets direktiv 85/611/EEG eller ett rättssubjekt som avses i artikel 4.2 i det här direktivet, och om den, i det senare fallet, uppger rättssubjektets namn och adress till den ekonomiska aktör som gör räntebetalningen och den ekonomiska aktören vidarebefordrar dessa uppgifter till den medlemsstat där aktören är etablerad, eller
- c) handlar på uppdrag av en annan enskild person som är den faktiska betalningsmottagaren och i enlighet med artikel 3.2 för betalningsombudet uppger denne betalningsmottagarens identitet.

2. Om ett betalningsombud besitter information som tyder på att en enskild person som mottar en räntebetalning eller för vilken en räntebetalning ombesörjs kanske inte är den faktiska betalningsmottagaren, skall detta ombud vidta rimliga åtgärder för att fastställa den faktiska betalningsmottagarens identitet, i enlighet med artikel 3.2. Om betalningsombudet inte kan fastställa den faktiska betalningsmottagarens identitet skall ombudet behandla den enskilda personen som den faktiska betalningsmottagaren.

Artikel 3

Den faktiska betalningsmottagarens identitet och hemvist

1. Medlemsstaterna skall inom sina respektive territorier anta de förfaranden som behövs för att betalningsombudet när det gäller tillämpningen av detta direktiv skall kunna fastställa de faktiska betalningsmottagarens identitet och hemvist samt se till att dessa förfaranden tillämpas.

Dessa förfaranden skall uppfylla de miniminormer som anges i punkterna 2 och 3.

2. Följande miniminormer skall gälla för fastställande av den faktiska betalningsmottagarens identitet:

- a) När det gäller avtalsförbindelser som upprättats innan direktivet genomförts skall betalningsombudet fastställa den faktiska betalningsmottagarens identitet, dvs. dennes namn och adress, med hjälp av tillgängliga uppgifter, särskilt i enlighet med de föreskrifter som gäller i ombudets etableringsstat och i enlighet med rådets direktiv 91/308/EEG⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT L 166, 28.6.1991, s. 77.

- b) När det gäller avtalsförbindelser som upprättas vid den tidpunkt då direktivet genomförs eller senare skall betalningsombudet fastställa den faktiska betalningsmottagarens identitet, dvs. dennes namn, adress och skattenummer eller något annat identifieringsnummer eller, om ett sådant nummer saknas, den faktiska betalningsmottagarens födelsedatum och födelseort.

3. Följande miniminormer skall gälla för fastställande av den faktiska betalningsmottagarens hemvist enligt detta direktiv:

- a) När det gäller avtalsförbindelser som upprättats före den 1 januari 2001 skall betalningsombudet fastställa den faktiska betalningsmottagarens hemvist med hjälp av tillgängliga uppgifter, särskilt i enlighet med de föreskrifter som gäller i ombudets etableringsstat och i enlighet med direktiv 91/308/EEG.
- b) För avtalsförbindelser som upprättas vid den tidpunkt då direktivet genomförs eller senare skall betalningsombudet fastställa den faktiska betalningsmottagarens hemvist enligt följande förfarande:
 - i) För enskilda personer som har ett pass eller ett liknande officiellt dokument utfärdat av en medlemsstat och som förklarar sig ha sin hemvist i tredje land skall hemvisten fastställas på grundval av ett intyg över hemvist som utfärdats av den behöriga myndigheten i det tredje land där den enskilde personen uppger sig ha sin hemvist.
 - ii) I samtliga övriga fall skall hemvisten anses vara det land där den faktiska betalningsmottagaren har sin fasta adress.

- c) När det gäller avtalsförbindelser som upprättats mellan den 1 januari 2001 och tidpunkten för genomförandet av detta direktiv skall betalningsombudet kontrollera den faktiska betalningsmottagarens hemvist i enlighet med det förfarande som gäller för avtalsförbindelser som upprättats vid tidpunkten för genomförandet av direktivet och därefter.

Artikel 4

Definition av begreppet betalningsombud

1. I detta direktiv avses med "betalningsombud" varje ekonomisk aktör som betalar ränta till, eller sörjer för att ränta betalas direkt till förmån för, den faktiska betalningsmottagaren, oavsett om ombudet är gäldenären med avseende på den räntebärande fordran eller den aktör som av gäldenären eller den faktiska betalningsmottagaren fått i uppdrag att betala räntan eller att sörja för att den betalas.

2. Ett rättssubjekt som är etablerat i en medlemsstat och till vilket ränta betalas eller för vilket betalning av ränta ombesörjs till förmån för en faktisk betalningsmottagare skall också anses vara betalningsombud vid sådan betalning eller vid sörjande för sådan betalning, under förutsättning att rättssubjektet inte

- a) är en juridisk person,
- b) beskattas för sin vinst enligt den allmänna ordningen för företagsbeskattning, eller
- c) är ett fondföretag enligt direktiv 85/611/EEG.

En ekonomisk aktör som betalar ränta till, eller sörjer för att ränta betalas till, ett rättssubjekt som är etablerat i en annan medlemsstat och som anses vara ett betalningsombud enligt denna punkt skall till den behöriga myndigheten i sin etableringsmedlemsstat meddela rättssubjektets namn och adress samt totalbeloppet på den ränta som betalats till eller vars betalning ombesörjts för rättssubjektet; denna myndighet skall vidarebefordra dessa uppgifter till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där rättssubjektet är etablerat.

3. De rättssubjekt som avses i punkt 2 skall emellertid få välja att när det gäller tillämpningen av detta direktiv bli behandlade som fondföretag enligt direktiv 85/611/EEG. Utövan- det av denna rättighet skall anmälas till den medlemsstat där rättssubjektet är etablerat.

Medlemsstaterna skall anta närmare bestämmelser för utövan- det av denna rättighet.

4. Om en sådan ekonomisk aktör och ett sådant rättssubjekt som avses i punkt 2 är etablerade i samma medlemsstat, skall den medlemsstaten vidta nödvändiga åtgärder för att se till att rättssubjektet följer bestämmelserna i detta direktiv när det agerar i egenskap av betalningsombud.

Artikel 5

Definition av begreppet behörig myndighet

I detta direktiv avses med "behörig myndighet"

- a) i fråga om medlemsstater, de myndigheter som medlems- staten anmält till kommissionen, och
- b) i fråga om tredje land, den behöriga myndigheten enligt bilaterala eller multilaterala skatteavtal eller, när en sådan inte finns, den myndighet som är behörig att utfärda intyg över den skattemässiga hemvisten.

Artikel 6

Definition av begreppet räntebetalning

1. I detta direktiv avses med "räntebetalning" följande:

- a) Räntor som betalats eller krediterats ett konto och som härrör från fordringar av alla slag, med eller utan säkerhet genom in-teckning och med eller utan rätt att få del av gäldenärens vinst, särskilt inkomster från statspapper och obligationer eller förlagsbevis, inklusive bonus och vinstan- delar som är förenade med sådana värdepapper, obligationer eller förlagsbevis. Straffavgifter för försenade betalningar skall inte anses vara räntebetalningar.

- b) Upplupen eller kapitaliserad ränta från försäljning, återbetal- ning eller inlösen av fordringar som avses i a).

- c) inkomster vilka härrör från räntebetalningar antingen direkt eller genom ett rättssubjekt enligt artikel 4.2 och vilka delas ut av

- i) fondföretag enligt direktiv 85/611/EEG,

- ii) rättssubjekt som har utövat den rättighet som anges i artikel 4.3, och

- iii) företag för kollektiva investeringar etablerade utanför det territorium som avses i artikel 7.

- d) Inkomster som realiseras vid försäljning, återbetalning eller inlösen av aktier eller andelar i följande företag och rätts- subjekt, om de har investerat mer än 40 % av sina tillgångar i fordringar som avses i a) eller i andra aktier eller andelar enligt detta led:

- i) Fondföretag enligt direktiv 85/611/EEG.

- ii) Rättssubjekt som har utövat den rättighet som anges i artikel 4.3.

- iii) Företag för kollektiva investeringar etablerade utanför det territorium som avses i artikel 7.

2. När det gäller punkt 1 c) skall hela beloppet på inkomst- erna anses vara en räntebetalning om betalningsombudet inte har några uppgifter om hur stor andel av inkomsterna som härrör från räntebetalningar.

3. När det gäller punkt 1 d) skall den procentuella andelen anses vara mer än 40 %, om betalningsombudet inte har några uppgifter om den procentuella andel av tillgångarna som investerats i fordringar eller i aktier eller andelar enligt definitionen i den punkten.

4. När ränta enligt definitionen i punkt 1 betalas till eller krediteras ett konto som innehas av ett rättssubjekt enligt artikel 4.2 och om detta rättssubjekt inte har utövat den rättighet som anges i artikel 4.3, skall räntan anses vara en räntebetal- ning gjord av det rättssubjektet.

5. När det gäller punkt 1 b) och 1 d) skall medlemsstaterna ha rätt att kräva att betalningsombud inom deras territorium beräknar räntan på årsbasis för en period som inte får överstiga ett år och att behandla sådan på årsbasis beräknad ränta som en räntebetalning, även om ingen försäljning, inlösen eller åter- betalning sker under den perioden.

6. Utan hinder av punkt 1 c) och 1 d) skall medlemsstaterna ha rätt att från definitionen av räntebetalning utesluta inkomst- er enligt de nämnda bestämmelserna från företag eller rätts- subjekt etablerade inom deras territorium, om dessa rättssub- jekts investering i fordringar enligt punkt 1 a) inte överstiger 15 % av deras portfölj.

Om en medlemsstat utövar denna rättighet skall detta vara bindande för de andra medlemsstaterna.

7. Den procentuella andel som avses i punkt 1 d) och punkt 3 skall vara 15 % efter utgången av den övergångsperiod som anges i artikel 10.

8. De procentuella andelar som avses i punkt 1 d) och i punkt 6 skall fastställas med hänvisning till placeringsinriktningen i de berörda företagens eller rättssubjektens fondbestämmelser eller bolagsordning och, när detta inte är möjligt, med hänvisning till sammansättningen av de berörda företagens eller rättssubjektens tillgångar.

Artikel 7

Territoriellt tillämpningsområde

Detta direktiv är tillämpligt för räntor som betalas ut av ett betalningsombud som är etablerat inom det territorium där fördraget är tillämpligt i enlighet med artikel 299 i detta.

KAPITEL II

UTBYTE AV INFORMATION

Artikel 8

Betalningsombudets skyldighet att lämna uppgifter

1. De uppgifter som betalningsombudet skall lämna till den behöriga myndigheten i sin etableringsmedlemsstat skall åtminstone innefatta följande:

- a) Den faktiska betalningsmottagarens identitet och hemvist, fastställda i enlighet med artikel 3.
- b) Betalningsombudets namn och adress.
- c) Den faktiska betalningsmottagarens kontonummer eller, om sådant saknas, identifierande uppgifter om den räntebärande fordran.
- d) Upplysningar om räntebetalningen i enlighet med punkt 2.

2. Betalningsombudet skall lämna åtminstone följande uppgifter om räntebetalningen:

- a) När det gäller räntebetalningar enligt artikel 6.1 a): beloppet på den betalda eller krediterade räntan.
- b) När det gäller räntebetalningar enligt artikel 6.1 b) eller 6.1 d): antingen beloppet på den ränta eller inkomst som avses i de nämnda leden eller hela beloppet på försäljningen, inlösen eller återbetalningen.
- c) När det gäller räntebetalningar enligt artikel 6.1 c): antingen beloppet på den inkomst som avses i det ledet eller hela beloppet på utdelningen.
- d) När det gäller räntebetalningar enligt artikel 6.4: beloppet på den ränta som är hänförlig till var och en av de medlemmar i det rättssubjekt som avses i artikel 4.2, vilka uppfyller villkoren i artiklarna 1.1 och 2.1.

e) När en medlemsstat har utövat rättigheten enligt artikel 6.5: beloppet på den på årsbasis beräknade räntan.

Artikel 9

Automatiskt informationsutbyte

1. Den behöriga myndigheten i betalningsombudets medlemsstat skall vidarebefordra de uppgifter som avses i artikel 8 till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har sin hemvist.

2. Vidarebefordrandet av uppgifter skall ske automatiskt och minst en gång om året, vid en sådan tidpunkt att uppgifterna för ett visst beskattningsår i betalningsombudets medlemsstat vidarebefordras inom sex månader efter att det beskattningsåret löpt ut.

3. Artikel 8 i direktiv 77/799/EEG⁽¹⁾ skall inte tillämpas på de uppgifter som skall tillhandahållas enligt detta direktiv.

KAPITEL III

ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER

Artikel 10

Övergångsperiod

Under en övergångsperiod på sju år efter den dag då detta direktiv träder i kraft och om inte annat följer av artikel 13.1 skall Belgien, Luxemburg och Österrike inte vara skyldiga att tillämpa bestämmelserna i kapitel II.

Dessa länder skall emellertid erhålla information från de andra medlemsstaterna i enlighet med kapitel II.

Artikel 11

Källskatt

1. Under den övergångsperiod som anges i artikel 10 skall Belgien, Luxemburg och Österrike se till att inkomster från sparande i form av räntebetalningar beskattas effektivt genom uttag av en källskatt på 15 % under de första tre åren av övergångsperioden och på 20 % under den återstående tiden av den perioden.

2. Betalningsombudet skall ta ut källskatt enligt följande:

- a) När det gäller räntebetalningar enligt artikel 6.1 a): på det betalda eller krediterade räntebeloppet.
- b) När det gäller räntebetalningar enligt artikel 6.1 b) eller 6.1 d): på det ränte- eller inkomstbelopp som avses i de nämnda leden eller genom en avgift med samma verkan som påförs mottagaren för hela beloppet på vinsten från försäljningen, inlösen eller återbetalningen.

⁽¹⁾ EGT L 336, 27.12.1977, s. 15.

- c) När det gäller räntebetalningar enligt artikel 6.1 c): på det inkomstbelopp som avses i det ledet.
- d) När det gäller räntebetalningar enligt artikel 6.4: på det räntebelopp som är hänförligt till var och en av de medlemmar i det rättssubjekt som avses i artikel 4.2, vilka uppfyller villkoren i artiklarna 1.1 och 2.1.
- e) När en medlemsstat har utövat rättigheten enligt artikel 6.5: på beloppet på den på årsbasis beräknade räntan.

3. När det gäller punkt 2 a) och 2 b) skall källskatten tas ut i proportion till den tid som den faktiska betalningsmottagaren innehåft fordran.

Om betalningsombudet inte kan fastställa tiden för innehavet på grundval av tillgängliga uppgifter, skall ombudet anse att den faktiska betalningsmottagaren har innehåft fordran så länge den har existerat, om inte mottagaren lägger fram bevis på tidpunkten för förvärvandet.

4. Även om betalningsombudets medlemsstat påför källskatt skall detta inte hindra den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har sin hemvist från att beskatta inkomsterna i enlighet med den nationella lagstiftningen, under förutsättning att fördraget följs.

Artikel 12

Intäktsdelning

De medlemsstater som tar ut källskatt i enlighet med artikel 11 skall behålla 25 % av intäkterna från denna skatt och överföra 75 % av intäkterna till den medlemsstat där den faktiska mottagaren av räntan har sin hemvist. Denna överföring skall ske senast sex månader efter att beskattningsåret i betalningsombudets medlemsstat löpt ut.

Medlemsstater som tar ut källskatt skall vidta nödvändiga åtgärder för att se till att systemet för intäktsdelning fungerar väl.

Artikel 13

Undantag från källskatteförfarandet

1. De medlemsstater som tar ut källskatt i enlighet med artikel 11 skall se till att något av följande förfaranden finns att tillgå i syfte att se till att faktiska betalningsmottagare kan begära att ingen skatt tas ut.

- a) Ett förfarande som gör det möjligt för den faktiska betalningsmottagaren att uttryckligen bemyndiga betalningsombudet att lämna uppgifter i enlighet med kapitel II. Ett sådant bemyndigande skall gälla i tre år och omfatta alla räntor som det betalningsombudet betalar till den faktiska betalningsmottagaren. I dessa fall är bestämmelserna i artikel 9 tillämpliga.
- b) Ett förfarande som innebär att källskatt inte tas ut om den faktiska betalningsmottagaren för sitt betalningsombud visar upp ett intyg som den behöriga myndigheten i den medlemsstat där betalningsmottagaren har sin hemvist upprättat i dennes namn i enlighet med punkt 2.

2. Om den faktiska betalningsmottagaren begär det skall den behöriga myndigheten i den medlemsstat där betalningsmotta-

garen har sin hemvist utfärda ett intyg som innehåller följande uppgifter:

- a) Den faktiska betalningsmottagarens namn, adress och skatenummer eller något annat identifieringsnummer eller, om detta saknas, den faktiska betalningsmottagarens födelsedatum och födelseort.
- b) Betalningsombudets namn och adress.
- c) Den faktiska betalningsmottagarens kontonummer eller, om sådant saknas, värdepapperets identifieringsuppgifter.

Ett sådant intyg skall gälla i tre år, under förutsättning att de uppgifter med avseende på vilka intyget utfärdats fortfarande gäller. Ett sådant intyg skall utfärdas till varje faktisk betalningsmottagare som begär det, inom två månader efter en sådan begäran.

Artikel 14

Undanröjande av dubbelbeskattning

1. Under den övergångsperiod som anges i artikel 10 skall den medlemsstat där en faktisk betalningsmottagare har sin hemvist, i enlighet med punkterna 2 och 3, sörja för att sådan dubbelbeskattning undanröjs som kan bero på att den källskatt som avses i artikel 11 påförs.

2. Om de räntor som en faktisk betalningsmottagare erhållit har källbeskattats i betalningsombudets medlemsstat, skall den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har sin hemvist bevilja betalningsmottagaren ett skatteavdrag motsvarande det uttagna källskattebeloppet upp till beloppet på den skatt som skall betalas på en sådan ränta inom dess territorium, i enlighet med den nationella lagstiftningen. Om det uttagna skattebeloppet överstiger det skattebelopp som skall betalas, skall den medlemsstat där den faktiska betalningsmottagaren har sin hemvist återbetala det överskjutande källskattebeloppet till denne.

3. Om ränta som en faktisk betalningsmottagare erhållit beskattats med någon annan typ av källskatt, utöver den källskatt som avses i artikel 11, och om den medlemsstat där betalningsmottagaren har sin hemvist beviljar ett skatteavdrag för denna källskatt i enlighet med den nationella lagstiftningen eller enligt skatteavtal, skall denna källskatt krediteras innan förfarandet enligt punkt 2 tillämpas.

Artikel 15

Överlåtbara skuldebrev

1. Under den övergångsperiod som anges i artikel 10 skall inhemska eller internationella obligationer och andra överlåtbara skuldebrev som emitterats första gången före den 1 mars 2001 eller för vilka de ursprungliga emissionsprospekten har godkänts före den tidpunkten av den behöriga myndigheten på det sätt som avses i rådets direktiv 80/390/EEG⁽¹⁾ eller av de ansvariga myndigheterna i tredje land inte anses vara fordringar enligt artikel 6.1 a), under förutsättning att inga ytterligare emissioner av sådana överlåtbara skuldebrev görs den 1 mars 2002 eller senare.

(¹) EGT L 100, 17.4.1980, s. 1.

Om ytterligare emissioner av ovan avsedda överlåtbara skuldebrev vilka emitterats av en regering eller ett närstående rättssubjekt görs den 1 mars 2002 eller därefter, skall emissionen i sin helhet, bestående av den ursprungliga emissionen och eventuella ytterligare emissioner, anses vara en fordran enligt artikel 6.1 a).

Om ytterligare emissioner av ovan avsedda överlåtbara skuldebrev vilka emitterats av en emittent som inte omfattas av föregående mening görs den 1 mars 2002 eller därefter, skall sådana ytterligare emissioner anses vara fordringar enligt artikel 6.1 a).

2. Denna artikel skall inte hindra medlemsstaterna från att i enlighet med den nationella lagstiftningen beskatta inkomster från sådana överlåtbara skuldebrev som avses i första stycket.

Artikel 16

Internationella organisationer

Under den övergångsperiod som anges i artikel 10 skall de medlemsstater som tar ut källskatt enligt artikel 11 få befria betalningsombud som agerar för internationella organisationer vilka emitterar fordringar från skyldigheten att ta ut skatt på ränta som betalas på sådana fordringar, om denna skyldighet skulle strida mot internationella avtal som dessa medlemsstater ingått med avseende på sådana organisationer.

KAPITEL IV

ÖVRIGA BESTÄMMELSER OCH SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 17

Andra källskatter

Detta direktiv skall inte hindra medlemsstaterna från att i enlighet med den nationella lagstiftningen eller skatteavtal ta ut andra typer av källskatt än den som avses i artikel 11.

Artikel 18

Överföring

1. Medlemsstaterna skall senast den 1 januari 2004 sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna skall genast underrätta kommissionen om detta och till kommissionen överlämna texterna till centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv och en tabell där detta direktiv jämförs med de nationella bestämmelser som antagits.

Artikel 19

Översyn

Kommissionen skall vart tredje år till rådet överlämna en rapport om direktivets tillämpning. På grundval av dessa rapporter skall kommissionen föreslå rådet de ändringar av detta direktiv som behövs för att bättre sörja för en effektiv beskattning av inkomster från sparande och eliminera oönskade snedvridningar av konkurrensen.

Artikel 20

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Artikel 21

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.